

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΙΑ

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς ἀγγέλλει εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῆς ἀναγνώστας, ὅτι ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης προσεχούσης Ἰανουαρίου τῆς δημοσιεύσεως μυθιστορημάτων προορισμένου νὰ παραγάγῃ μεγίστην καὶ ζωηροτάτην ἐντύπωσιν παρὰ τῶν Ἑλληνικῶν κοινῶν, τῆς

ΝΕΚΡΑΣ ΖΩΣΗΣ

τοῦ γνωστοῦ αὐτοῦ συγγραφέως τῆς **ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΥ**, **Οὐδέκῃ Κόλλινης**.

Μετὰ τὴν καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἡ **Λευκοφόρος**, περιττὸν εἶνε νὰ εἰπωμέν τι περὶ τοῦ συγγραφέως. Σημειούμεθα μόνον, ὅτι τὸ νέον τοῦτο ἔργον πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν ἐκδοθὲν ἀνάγεται εἰς ἰδιαίτερον δίκαιον κύκλον μυθιστορημάτων καταδεικνύον ἅπας ἔτι τὰς σπανίας ἀρετὰς τοῦ συγγραφέως, ὅστις μετὰ τὴν ἐκδόσιν αὐτοῦ, οὐ μόνον καταπληκτικὰ ποσὰ ἐκέρδισεν ἐξ αὐτοῦ, ἐνεκεν τῆς μοναδικῆς διαδόσεώς του, πανταχοῦ ὅπου ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα λαλεῖται, ἀλλὰ καὶ κατετάχθη εἰς τοὺς πρώτους τῆς πατρίδος αὐτοῦ μυθιστοριογράφους. Ἴνα δώσωμεν ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς καταπληκτικῆς διαδόσεως τῆς **Νεκρᾶς Ζώσης** ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἐξεδίδοτο ταυτοχρόνως ἐν δυσὶ περιθωριοῦσιν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν δέκα ἐφημερίσι τῆς Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας καὶ Καναδά, ὅτι μετεφράσθη εἰς πάσας σχεδὸν τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ὅτι Ἰνδικῇ ἐφημερίᾳ τῆς Καλκούτης τὴν ἐδηλοῦσεν εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ἰνδῶν ἐν ἐπιφυλλίδι, καὶ ὅτι δεινὸς συνήθη μεταξὺ τῶν Ἀγγλων ἱατρῶν ἄγων, ὡς πρὸς τὸ περιεργώτατον φυσιολογικὸν φαινόμενον, ἐφ' οὗ ἐρείδεται ἡ ὅλη διήγησις καὶ δι' ὧν ἐδόθη ὁ ἀληθέστατος τίτλος

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΙΑ

Ἄν τέλος ἡ **Λευκοφόρος** ἔτρψε καὶ συνεκίνησεν, ἡ **Νεκρὰ Ζώσα** θὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὑψηλὸν διδάγμα ὑπερνηθῶπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίτου γενναϊότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων. Παρὰ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν θὰ διεγερθῇ εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν ἡ φρίκη, ὁ οἶκτος, ὁ ἔλεος, ὡς ἐν τοῖς Σαικωπηρεῖσι δράμασι. Παρὰ τὰ ἰσχυρὰ ὅμως ταῦτα αἰσθήματα, θὰ λάβωσι καὶ ὠραῖα διδάγματα ὑψηλῆς, ἀρίστης καὶ θείας τοῦ καθήκοντος ἐπιτελέσεως. Τοῦτο δ' ἰδίως ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἀεῖποτε ἐπεδιώξῃ.

Τὸ ὥρατον τοῦτο ἔργον ἐφιλοτέχνησεν ἐν καλλίστῃ ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ πρωτοτύπου μεταφράσει ἐιδικῶς διὰ τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, ὁ γνωστός ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ κ. Ν. Ι. Σπανδωνῆς.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

— Λοιπόν, ἀγαπητέ Μαλεζῶ, εἰς τὰς προσταγὰς σου . . . Ἐπιθυμεῖς νὰ εἰσεέλθωμεν;

— Κύριε μαρκήσιε, μετὰ χαρᾶς, διότι ἔχω νὰ σας ὑποβάλω μερικοὺς λογαριασμούς, κύριε μαρκήσιε . . . Καὶ πιστεύω ὅτι ἀπαιτεῖται προσοχὴ μεγάλη. . .

— Πᾶμε εἰς τὸ γραφεῖόν μου, εἶπεν ὁ κύριος Κλαϊρεφόν . . . Θά σου δείξω τὸ σχέδιον τοῦ νέου κλιβάνου μου, Μαλεζῶ. . . Νὰ ἰδῆς πόσον εἶν' εὐκολωτάτη ἡ ἐφαρμογή του . . . Ὅλη ἡ δυσκολία εἶνε νὰ ἐπινοήσῃ τις, καὶ ἔπειτα τὰ ἄλλα δὲν εἶνε τίποτε. Ἡ ἐπινοία δὲν εἶνε τίποτε, καὶ ὅμως εἶνε τὸ πᾶν, θείτσα Ἰσαβέλλα, ἡ ἐπινοία.

— Καλά, καλά, ἀδελφέ μου, διὰ σὲ εἰμπαρεῖ ἡ πενία νὰ μὴν εἶνε τίποτε, διότι δὲν τὴν ἐδοκίμασες ἀκόμα . . .

Ἐπειτα δὲ ἐλθούσα πλησίον τοῦ συμ-

βολαιογράφου, ὅστις ἠκολούθει τὸν μαρκήσιον μεταβαίνοντα εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἠρώτησεν αὐτόν:

— Εἶνε σπουδαῖον πολὺ, *Μαλεζῶ*; καὶ ἡ βαρεῖα φωνή τῆς ἔτρεψε. Πολὺν καιρὸν ἔχομεν νὰ σε ἰδοῦμεν, καὶ τώρα διὰ νὰ ἔλθῃς μόνος σου, θὰ εἴπῃ ὅτι θὰ εἶνε τίποτε *περισπούδαστον*.

Ὁ συμβολαιογράφος κατένευσεν, ὡς ἂν ἔλεγε ναί, οἱ ὀφθαλμοὶ του περιεστράφησαν μετ' ἀγωνίας ὀπισθεν τῶν ὑάλων τῶν διόπτρων του, καὶ ἐξήπλωσε τὰς χεῖράς του λίαν καταβεβλημένοσ. . .

Ἡ θεῖα Ἰσαβέλλα ἐφρικίασεν.

Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἤτο συνηθισμένη εἰς τὰς διαμαρτυρίας, ὅς ἐκόμιζεν εἰς τὸν εὐγενῆ πελάτην του. Ὁσῶκις ὁ Μαλεζῶ ἐνεφανίζετο εἰς τὸν πύργον Κλαϊρεφόν, ἡ πατρικὴ περιουσία ἐμειοῦτο κατὰ τινα στρέμματα γῆς ἢ γωνίας τινὰς τοῦ δάσου. Σήμερον ἅπαντα ἦσαν ἐνυπόθηκα, καὶ αἱ κατέρρεον κτήσεις βαρυνόμεναι ὑπὸ τὸ βάρος ληγουσῶν προθεσιμῶν.

Μικρὸν τι βάρος ἂν προσετίθετο ἔτι, τὰ πάντα θὰ ἐξωλοθρευόντο τελειῶς.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὴ τον κάμης πλέον ἄλλες εὐκολίες, εἶπεν ἡ θεῖα Ἰσαβέλλα. Μετὰ τὴν καινούργια πάλιν *πενιαν* του, θὰ σου ζητήσῃ χρήματα . . . Κάμε τὸν κουφόν. Βάλε τὸ χέρι σου ἔς τὴν καρδιά σου, *Μαλεζῶ*. Ὁ Ὀνώριος ἐκατήντησε πρόβατον ἀπὸ *λωλός*, καὶ ἄσωτος υἱός. . . Ὡ! καὶ νὰ ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὰς *πειρίας* του! εὐθὺς θὰ ἐσφάζαμεν τὸν μύσχον τὸν *ζηλευτόν*.

— Ἦσυχάσατε, δεσποινίς, ἔχω ἀποφασίσει νὰ μείνω ἀκράνδαντος, δεσποινίς, καὶ θὰ το ἰδῆτε, δεσποινίς.

Ὁ Ροβέρτος ἐβάδισε μετὰ σπουδῆς πρὸς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα, ὅποθεν διὰ στενῆς κλίμακος ἀνέβαινον εἰς τὰ δωμάτια του. Διερχόμενος δὲ μακρὸν διάδρομον ἐσύριζεν μέλος τι κυνηγετικόν. Διῆλθε πρὸ τοῦ ἀπεράντου μαγειρείου, οὐ ἡ θεὰ ἀνεμίμησεν «περασμένα μεγαλεῖα» καὶ ἐνῶ γράϊα μαγειρίσσα παρεσκευάζε λιτότατα φαγητὰ τῶν τεσσάρων κατοίκων τοῦ πύργου. Ἐχαιρέτισε φιλικῶς τὴν γράϊαν καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἀναβῆ τὴν κλίμακα. Ἄλλὰ ἐστάθη ἀκούσας καγγασμούς διακοπτομένους ὑπὸ δούπου ὑποκόφου καὶ τακτικού.

Οἱ καγγασμοὶ ἠκούοντο ἐκ τινος θύρας ἡμικλίστου, ἐξ ἧς ἐφαίνετο τὸ κιγκλιδόφρακτον παράθυρον τοῦ δωματίου: Ἐπὶ τῶν κιγκλίδων ἐστηρίζετο ἔξωθεν ὁ Ρουσσὸς πλησίον δὲ τοῦ παραθύρου ἐσιδέρωνεν ἡ Τριανταφυλλιά, ἡ κόρη τοῦ Τρεχανέμη, τὴν ὁποῖαν ὁ βλακώδης βοσκὸς ἔβλεπε μετὰ κτηνώδους ἀπληστίας.

— Μωρὲ τί μούτρα εἶν' αὐτὰ, καίμνε Ρουσσέ; Τί ροῦχα εἶν' αὐτὰ τὰ κουρέλια που φορεῖς; Δὲν κυττάζεις τὰ χάλια σου, δὲν κυττάζεις τὴν κακομοιριά σου, μόνον θέλεις καὶ ἐργολαβίαις;

Ὁ βοσκὸς ἐγρύλλισεν ὡς χοῖρος, οἱ μικροσκοπικοὶ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραψαν καὶ ἐσπινθηροβόλησαν καὶ ἐφαίνετο προσπαθῶν νὰ ἀρθρώσῃ φράσιν τινὰ.

Τέλος μετὰ πολλὰ κατώρθωσε νὰ τραυλίση:

— *Μεγάβιο* ἂν τὸ παρηγῆδι!

— Ἄ! κούτακά μου! Μεθαύριο ἔς τὸ πανηγύρι; Πᾶ νὰ πῆ πως ἔχεις σχέδια μεγάλα. Μεθαύριο ἔς τὸ πανηγύρι θὰ φορέσῃς τὰ καλά σου τὰ ροῦχα; Ἄ, νὰ σε ἰδῶ. Ἄν εἶσαι παστρικός καὶ συγγυρισμένος, θὰ χορῆσω, καίμνε μου, μαζὶ σου.

Ἐχάρη χαρὰν μεγάλην ὁ δύσμοιρος βλάξ, καὶ κατελήθη ὑπὸ γέλωτος σακρωδικοῦ.

— Ἐλα, κούτακά μου, πήγαινε δουλειά σου καὶ σε περιμένουν τὰ προβατᾶκια σου. Πήγαινε μὴ τύχη καί σε προφθάσουν ἐδῶ καὶ θὰ πάθῃς, κακὸμοιρέ μου, τῶν παθῶν σου τὸν τάραχον. Πήγαινε . . .

Ἄλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν τῆς, ὁ Ροβέρτος ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ ἐμφανίζεται.

Ὁ βοσκὸς φοβηθεὶς ἐσύριξε συριγμὸν ὀξύτατον, καὶ ἀνορθωθείς ὡς ὑπὸ ἔλατηρίου ὠθούμενος, ἀφήκε τὰς χεῖράς του δι' ὧν ἐκράτει τὰς κιγκλίδας καὶ ἐπήδεσε κάτω. Ἐξηφανίσθη δὲ δρομαίως πρὸς τοὺς στάβλους τοῦ πύργου.

— Σὲ συνέλαβα μετὰ τὸν ἐραστή σου, κυρὰ Τριανταφυλλιά εἶπε γελῶν καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς σανίδος τοῦ σιδηρώματος. Ἄλλὰ δὲν σε συγχάρῶ διότι περιποιεῖσαι τὸ ἀσχημότερον κοπέλλι τοῦ πύργου.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε Ροβέρτε, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά ἀκκιζομένη, ἐκατάλαβα ὅτι ἔχετε ὄρεξιν πάλιν!

— Ὅχι, Τριανταφυλλιά μου. Ἦκουσα τοὺς καγγασμούς σου καὶ ἐμδήκα νὰ σε ἰδῶ . . .

— Τί νὰ με ἰδῆτε; Καὶ τί ἐνδιαφέρεσθε σεῖς διὰ τὴν κόρην, ἐν ᾧ τὸν πατέρα τῆς τὸν κατατρέχετε; Τί του ἐκάματε πάλιν τοῦ δυστυχημένου ἐκείνου γεροτρεχανέμη;

Ὁ νέος συνωφρώθη καὶ εἶπε:

— Σὲ παρακαλῶ ἐγὼ καὶ ἡ σκούφια μου, μὴ μοῦ το ἀναφέρῃς τὸ ὄνομα αὐτουνοῦ τοῦ γεροκατεργάρη . . .

— Καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ μοῦ μιλήσῃτε, ἀφ' οὗ μοῦ βασανίζετε τὸν πατέρα μου, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά καὶ αἱ παρειαὶ τῆς ἔγιναν καταπύρφουροι.

— Ἐλα δὰ καὶ σύ, Τριανταφυλλίτσα μου, μὴ θυμῶνης, εἶπεν ὁ Ροβέρτος ἐρχόμενος πλησίον τῆς κόρης καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρά τῆς.

Καὶ ὁ μὲν νέος ἐθώπευε τὸν τρυφερὸν καὶ εὐτραφῆ βραχίονά τῆς, ἐκείνη δὲ νεύουσα κάτω τοὺς ὀφθαλμούς ἐμόρφαζε μὲν δυσχεραίνουσα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῶν χειλέων τῆς ὑπεφαίνετο ἐλαφρὸν μειδίαμα. Ἄλλ' αἰφνης στρέφουσα τὸ βλέμμα ἤμερον καὶ γλυκύτατον πρὸς τὸν νέον εἶπε μετὰ φωνῆς θωπευτικῆς:

— Τί καλὰ πού θὰ διορθώνοντο τὰ πράγματα, ἂν σεῖς ἠθέλατε, κύριε Ροβέρτε. Ὁ πατέρας ἔχει μανίαν νὰ γυρίσῃ ἔς τὸ δάσος καὶ χάνεται διὰ τὸ κυνήγι. . . Πᾶρτέ τον λοιπὸν δασοφύλακα . . . Καὶ